

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 195/21
Luxemburg, 9 noiembrie 2021

Hotărârea în cauza C-91/20
Bundesrepublik Deutschland (Maintien de l'unité familiale)

Sistemul european comun de azil nu se opune, în principiu, ca un stat membru să extindă automat, prin derivare și în scopul menținerii unității familiei, statutul de refugiat al unui părinte căruia i s-a acordat acest statut la copilul său minor

Reclamanta din litigiul principal, LW, cetățean tunisian, s-a născut în Germania în anul 2017 dintr-o mamă tunisiană, căreia i-a fost respinsă cererea de azil, și dintr-un tată sirian, căruia i-a fost acordat statutul de refugiat în anul 2015. Cererea de azil formulată în numele lui LW a fost respinsă prin decizia adoptată de Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (Oficiul Federal pentru Migrație și Refugiați, Germania).

Neavând câștig de cauză în fața instanței sesizate cu o acțiune împotriva acestei decizii, LW a declarat recurs *împotriva* hotărârii pronunțate de respectiva instanță la instanța de trimitere, Bundesverwaltungsgericht (Curtea Administrativă Federală, Germania).

Instanța de trimitere arată că LW nu are dreptul la acordarea statutului de refugiat *iure proprio*. În fapt, ea ar putea beneficia de o protecție efectivă în Tunisia, țară a cărei cetățenie o are. LW ar îndeplini însă condițiile prevăzute de legislația națională¹ pentru a i se recunoaște, prin derivare și în scopul protecției familiei în cadrul azilului, statutul de refugiat în calitate de copil minor al unui părinte căruia i s-a acordat acest statut. În temeiul acestei legislații, ar trebui să se acorde statutul de refugiat și unui copil născut în Germania și care, prin intermediul celui alt părinte, deține cetățenia unei țări terțe pe teritoriul căruia nu ar fi persecutat.

Ridicând problema dacă o astfel de interpretare a dreptului german este compatibilă cu **Directiva 2011/95**², instanța de trimitere a suspendat judecarea cauzei pentru a solicita Curții să se pronunțe cu privire la interpretarea articolului 3³ și a articolului 23 alineatul (2)⁴ din directiva menționată. Prin hotărârea sa, Curtea, reunită în Marea Cameră, răspunde că aceste dispoziții **nu se opun ca un stat membru, în temeiul unor dispoziții naționale mai favorabile, să acorde, în scopul menținerii unității familiei, copilului minor al unui resortisant al unei țări terțe căruia i-a fost recunoscut statutul de refugiat, un statut de refugiat derivat din acesta, inclusiv în cazul în care acest copil s-a născut pe teritoriul statului respectiv și deține, prin intermediul celui alt părinte, cetățenia unei alte țări terțe în care nu ar risca să fie persecutat. Compatibilitatea cu**

¹ În speță, articolul 26 alineatele (2) și (5) din Asylgesetz (Legea privind dreptul de azil), în versiunea aplicabilă litigiului principal. Aceste dispoziții coroborate prevăd posibilitatea de a recunoaște, la cerere, copilului minor necăsătorit al unui refugiat calitatea de beneficiar de protecție internațională atunci când statutul dobândit de părintele său are un caracter definitiv.

² Directiva 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 decembrie 2011 privind standardele referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecție internațională, la un statut uniform pentru refugiați sau pentru persoanele eligibile pentru obținerea de protecție subsidiară și la conținutul protecției acordate (JO 2011, L 337, p. 9).

³ Această dispoziție permite statelor membre să adopte sau să mențină standarde mai favorabile pentru a decide care sunt persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a statutului de refugiat, precum și pentru a stabili conținutul protecției internaționale, în măsura în care aceste standarde sunt compatibile cu directiva.

⁴ Această dispoziție, având ca obiect să garanteze menținerea unității familiei beneficiarului de protecție internațională atunci când membrii familiei sale nu îndeplinesc, în mod individual, condițiile necesare pentru a beneficia de o astfel de protecție, prevede extinderea la membrii respectivi a anumitor avantaje acordate beneficiarului.

Directiva 2011/95 a unor astfel de dispoziții naționale **presupune totuși ca respectivul copil să nu intre sub incidența unei cauze de excludere prevăzute de această directivă și să nu aibă, în considerarea cetățeniei sale sau a unui alt element caracteristic statutului său juridic personal, dreptul la un tratament mai bun în statul membru respectiv decât cel care rezultă din acordarea statutului de refugiat.**

Aprecieră Curții

În primul rând, Curtea constată că un copil aflat într-o situație precum cea din litigiul principal nu îndeplinește condițiile pentru a i se acorda, cu titlu individual, statutul de refugiat în aplicarea regimului instituit prin Directiva 2011/95.

Astfel, potrivit directivei menționate, calitatea de refugiat impune îndeplinirea a două condiții, care se referă, pe de o parte, la temerea de a fi persecutat și, pe de altă parte, la lipsa protecției împotriva persecuțiilor de către țara terță a cărei cetățenie o are persoana interesată. Or, LW ar putea beneficia de o protecție efectivă în Tunisia. Curtea amintește în acest context că, în temeiul regimului instituit prin Directiva 2011/95, o cerere de protecție internațională nu poate fi admisă ca atare pentru simplul motiv că un membru de familie al solicitantului are o temere fondată de a fi persecutat sau este supus unui risc real de vătămări grave atunci când se stabilește că, în pofida legăturii sale cu acest membru de familie și a vulnerabilității deosebite care decurge din aceasta, solicitantul nu este expus el însuși unor amenințări de persecuție sau de vătămări grave⁵.

În al doilea rând, Curtea arată că Directiva 2011/95 nu prevede o extindere, prin derivare, a statutului de refugiat la membrii de familie ai refugiatului care nu îndeplinesc, în mod individual, condițiile de acordare a acestui statut. Astfel, articolul 23 din această directivă se limitează la a impune statelor membre să își adapteze dreptul național astfel încât asemenea membri de familie să poată pretinde, în măsura în care acest lucru este compatibil cu statutul juridic personal, anumite beneficii, care includ printre altele eliberarea unui permis de ședere, sau accesul la locuri muncă, și care au ca obiect menținerea unității familiei. Pe de altă parte, obligația statelor membre de a prevedea accesul la aceste beneficii nu se extinde la copiii unui beneficiar de protecție internațională născuți în statul membru gazdă al familiei pe care și-a întemeiat-o acesta.

În al treilea rând, pentru a stabili dacă un stat membru poate totuși acorda, prin derivare și cu scopul menținerii unității familiei, statutul de refugiat unui copil care se află într-o situație precum cea a lui LW, Curtea amintește că articolul 3 din Directiva 2011/95 permite statelor membre să adopte sau să mențină standarde mai favorabile pentru a decide care sunt persoanele care îndeplinesc condițiile de acordare a statutului de refugiat, în măsura în care respectivele standarde sunt compatibile cu această directivă.

Sunt incompatibile cu directiva în special acele standarde care vizează recunoașterea statutului de refugiat unor resortisanți ai unor țări terțe aflați în situații fără nicio legătură cu logica protecției internaționale⁶. Or, extinderea automată, prin derivare, a statutului de refugiat al unei persoane căreia i-a fost acordat acest statut la copilul său minor, indiferent dacă acest copil îndeplinește sau nu, în mod individual, condițiile de acordare a statutului menționat și inclusiv în cazul în care copilul respectiv s-a născut în statul membru gazdă, care este prevăzută de legislația în discuție în litigiul principal în scopul menținerii unității familiei refugiaților, prezintă o legătură cu logica protecției internaționale.

Curtea arată însă că pot exista situații în care extinderea automată, prin derivare și în scopul menținerii unității familiei, a statutului de refugiat la copilul minor al unei persoane căreia i-a fost acordat acest statut ar fi, în pofida existenței acestei legături, incompatibilă cu Directiva 2011/95.

Astfel, pe de o parte, rezerva care figurează la articolul 3 din această directivă se opune posibilității ca un stat membru să adopte dispoziții prin care se acordă statutul de refugiat unei persoane care este exclusă de la recunoașterea acestui statut în temeiul articolului 12 alineatul (2) din directivă.

---

⁵ A se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova, C-652/16.

⁶ A se vedea Hotărârea din 4 octombrie 2018, Ahmedbekova, C-652/16.

Or, legislația națională în discuție în litigiul principal exclude astfel de persoane de la beneficiul extinderii statutului de refugiat.

Pe de altă parte, rezerva prevăzută la articolul 23 alineatul (2) din Directiva 2011/95 exclude posibilitatea ca avantajele acordate beneficiarului de protecție internațională să fie extinse la un membru al familiei sale atunci când acest lucru ar fi incompatibil cu statutul juridic personal al membrului respectiv. Curtea precizează conținutul acestei rezerve, care trebuie respectată și atunci când un stat membru aplică standarde mai favorabile, adoptate în conformitate cu articolul 3 din această directivă, în temeiul cărora statutul acordat beneficiarului de protecție internațională este extins automat la membrii familiei sale, independent de îndeplinirea condițiilor de acordare a acestui statut.

În această privință, ar fi incompatibil cu statutul juridic personal al copilului beneficiarului de protecție internațională care, în mod individual, nu îndeplinește condițiile necesare pentru a obține această protecție să îi fie extinse beneficiile prevăzute la articolul 23 alineatul (2) din Directiva 2011/95 sau statutul acordat acestui beneficiar, atunci când acest copil are cetățenia statului membru gazdă sau o altă cetățenie care îi conferă, ținând seama de toate elementele care caracterizează statutul său juridic personal, dreptul la un tratament mai bun în acest stat membru decât cel care rezultă dintr-o asemenea extindere. Această interpretare a rezervei care figurează la articolul 23 alineatul (2) din Directiva 2011/95 ține seama de interesul superior al copilului, în lumina căruia trebuie interpretată și aplicată această dispoziție.

În speță, nu rezultă că LW ar avea, în considerarea cetățeniei sale tunisiene sau a unui alt element ce caracterizează statutul său juridic personal, dreptul la un tratament mai bun în Germania decât cel care rezultă din extinderea, prin derivare, a statutului de refugiat acordat tatălui său.

În sfârșit, Curtea precizează că compatibilitatea cu Directiva 2011/95 a aplicării unor dispoziții naționale mai favorabile, precum cele în discuție, într-o situație precum cea a lui LW nu depinde de aspectul dacă este posibil ca aceasta și părinții săi să se stabilească în Tunisia. Deoarece articolul 23 din această directivă urmărește să permită refugiatului să își exercite drepturile pe care i le conferă acest statut, menținând totodată unitatea familiei sale pe teritoriul statului membru gazdă, existența posibilității ca familia lui LW să se stabilească în Tunisia nu poate justifica interpretarea rezervei care figurează la alineatul (2) al acestei dispoziții în sensul că exclude acordarea statutului de refugiat acesteia din urmă, întrucât o astfel de interpretare ar implica renunțarea de către tatăl său la dreptul de azil care îi este conferit în Germania.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Este de competența instanței naționale să soluționeze cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina-Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293